

Nello & Patrasche

Een verhaal over vriendschap

Tanguy Ottomer
Met illustraties van Philippe Hosselet

Naar een verhaal van Marie Louise de la Ramée

—HORIZON—

© 2020 Tanguy Ottomer
© 2020 Illustraties: Philippe Hosselet
Naar een verhaal van Marie Louise de la Ramée
Vormgeving: Letterwerf, Klaartje De Buck

ISBN 978 94 639 6256 8
ISBN 978 94 639 6257 5 (e-book)
D/2020/13.656/19
NUR 274

WWW.HORIZON.BE

OVERAMSTEL

uitgevers

Horizon is een imprint van Overamstel uitgevers bv

Vertegenwoordiging in Vlaanderen
Overamstel Uitgevers België
Leopold De Waelstraat 17A
2000 Antwerpen

Vertegenwoordiging in Nederland
Overamstel Uitgevers
Paul van Vlissingenstraat 18
1096 BK Amsterdam

WWW.OVERAMSTEL.COM

Alle rechten voorbehouden. Niets uit deze uitgave mag worden verveelvoudigd, opgeslagen in een geautomatiseerd gegevensbestand of openbaar gemaakt, in enige vorm of op enige wijze, hetzij elektronisch, mechanisch, door fotokopieën, opnamen of op welke wijze ook, zonder voorafgaande schriftelijke toestemming van de uitgever.

Er was eens een jongen die in een klein dorp vlak bij de rivier woonde. Zijn naam was Nello. De jongen had geen ouders meer, maar hij had een lieve grootvader die voor hem zorgde.

Nello en zijn opa trokken elke dag met hun kar naar de grote stad. Daar verkochten ze de melk die ze eerder bij de boerderijen in het dorp opgehaald hadden. Onderweg zongen de oude man en zijn kleinzoon uit volle borst. Nello zong altijd een tikje luider als ze in de buurt van de molen kwamen. Daar woonde Aloïse, zijn beste vriendinnetje. Hij moest altijd een beetje blozen als hij haar zag.

Op een mooie zomeravond, toen de jongen en zijn grootvader op weg waren naar huis, hoorde Nello gekerm langs de kant van de weg. In het gras lag een hond, hij was gewond. Nello knielde neer bij het arme dier en stak voorzichtig zijn hand uit naar het medaillon die rond zijn nek hing.

‘Hij heet Patrasche.’ Nello keek op naar zijn grootvader.

‘Mag ik hem houden? Alsjeblieft?’

De oude man zag de fonkeling in de ogen van zijn kleinzoon en knikte.

‘Maar je moet wel goed voor hem zorgen.’

En dat deed Nello. Vanaf dat moment waren de jongen en zijn hond onafscheidelijk.

Nello was gelukkig.

Als hij niet hoefde te werken, speelde hij met Patrasche en Aloïse aan de oever van de rivier. Dat moest stiekem, want de molenaar wilde niet dat zijn dochter met een arme jongen omging. Als ze moe waren, ploften ze neer onder de grote eik. Nello haalde dan potlood en papier uit zijn tas en tekende het meisje en de hond terwijl ze uitrustten in het gras. Want tekenen was wat Nello het aller- en allerliefst deed.

